

LYNN MESSINA

MURHATUN
RAKASTAJAN
TAPAUS

BEATRICE HYDE-CLARE RATKAISEE
OSA 3.

SUOMENTANUT NELLI HIETALA

AULA & CO

Englanninkielinen alkuteos *An Infamous Betrayal*

© 2018 by Lynn Messina

ISBN 978-952-364-446-5

© Kustannusosakeyhtiö Aula & Co, 2024

Kansi: Noora Karlsson

Paino: Tallinna Raamatutrükikoda

Kustannusosakeyhtiö Aula & Co

Kalevankatu 34, 00180 Helsinki

aulakustannus.fi

Ensimmäinen luku

Niin myötätuntoisesti kuin Vera Hyde-Clare suhtautuikin sukulaistyttyönsä, joka oli mukiloitu pahoin väkivaltaisessa hyökkäyksessä, hänen oli myönnettävä, että tilanteeseen liittyi myös monia etuja. Hän ei luonnollisestikaan koskaan *toivoisi* kenellekään turvonneita, ruhjeisia silmiä, ei ainakaan orvolle lapsiparalle joka oli jätetty hänen huomaansa yli kaksikymmentä vuotta sitten. Ei, vaikka tuo orpo, jolla oli syytä olla pelkästään kiitollinen ja mukautuvainen, olikin yhtäkkiä ja täysin selittämättömästi muuttunut jääräpäiseksi ja epäkunnioittavaksi. Vera ei ollut rohkaissut Beatricea livahtamaan ulos talosta miespuolisen serkkunsa vaatteisiin pukeutuneena, jotta tämä voisi osallistua entisen rakastettunsa, äkillisesti parhaassa iässä kuolleen lakivirkailijan, hautajaisiin. Oli sanomattakin selvää, että hän olisi kieltänyt moiset puuhut ankarasti, jos häneltä olisi kysytty. Kun otettiin huomioon se, että hänen sukulaistyttyönsä oli täysin tietoinen siitä, kuinka huonosti oli käyttäytynyt, Vera koki että oli oikein ja kohtuullista pitää tätä vastuussa valitettavasta hyökkäyksestä.

Koska Vera ei ollut tehnyt mitään aiheuttaakseen tilanteen, hän ei kokenut omantunnontuskia siitä, että hyödynsi tapah- tunutta omiin tarkoituksiinsa väittämällä, että Bea oli yhä liian huonokuntoinen osallistuakseen Pembertonin herttuan tanssiai- siin. ”Toivoisin tietenkin, oman itsesi takia, että voisit osallistua, kultaseni. Mutta myönnät kai, että olisi hirvittävän häpeällistä esiintyä julkisesti, kun poskesi on tuon värinen.”

Beatrice Hyde-Clare tutki kasvojaan kaappikellon viereisestä peilistä ja väitti, että hänen ihonsa oli palautunut täysin nor- maalin väriseksi. Hänen kasvoissaan ei ollut jälkeäkään – haa- leaa tai muunkaan väristä – väkivallasta, jonka kohteeksi hän oli joutunut.

Hänen tätinsä tuhahti paheksuvasti. Vera oli huolissaan, että Bean kokema löylytys oli vahingoittanut pysyvästi tämän näköä. ”Vakuutan, että pahoinpitelyn jäljet ovat ilmiselvät kenelle tahansa, joka sinua katsoo. Ei, tarvitset vähintään yhden lisävii- kon toipuaksesi täysin.”

Ajatus siitä, että hän joutuisi viettämään vielä kokonaisen vii- kon teljettynä taloon kuin kana häkkiinsä, kauhistutti Beaa. ”En todellakaan usko, että –”

Mutta Vera-täti ei ollut kuulevinaan, vaan vannoi, että oli hänen pyhä velvollisuutensa suojella paitsi sukulaistytönsä mainetta myös perheensä asemaa. ”Saat osallistua tapahtumiin ja vastaan- ottaa vieraita vasta sitten, kun hirvittävästä onnettomuudestasi ei näy merkkiäkään. Ehdotan, että vetäydyt nyt huoneeseesi pohti- maan, kuinka onnekas olet, kun rakastava perheesi pitää sinusta niin hyvää huolta. Vähemmän empaattiset sukulaiset saattaisivat antaa sinun mennä ulos kritisoitavaksi ja nolattavaksi. Olehan nyt ystävällinen, ja salli minun etsiä rouva Emerson. Minun täy- tyy keskustella hänen kanssaan huomisillan menusta.”

Bea halusi jatkaa vastaan väittämistä, mutta ymmärsi sen olevan turhaa. Hänen tätinsä oli täysin vakuuttunut omasta sepustuksestaan, jonka mukaan hänen kasvoissaan oli yhä pahoinpitelyn jälkiä. Täti oli keksinyt keinon suitsia arvaamatonta sukulaistyttöään ja päättänyt, ettei antaisi periksi hetkeäkään ennen kuin se oli välttämätöntä. Vera-tädillä oli korkeintaan viikko aikaa pitää kiinni kavalasta suunnitelmastaan, ja niin kärsimätön kuin Bea olikin pääsemään ulos Portman Squaren kaupunkiasunnosta, hän alistuisi kohteliaasti seitsemän päivän lisävankeuteen. Epämukavuudestaan huolimatta Bea ei todellakaan voinut syyttää tätiään siitä, että tämä käytti olosuhteita omaksi edukseen. Hän huomasi olevansa suorastaan vaikuttunut siitä, kuinka taitavasti täti hyödynsi tilannetta. Bea ei ollut tajunnut pitää neljäkymmenenkuuden vuoden ikäistä naista sen enempiä ovelana kuin häikäilemättömänäkään.

Lisäksi Vera-tädin tulkinta tapahtumien kulusta oli melko oikea: Bea oli jossain mielessä vastuussa hyökkäyksestä, sillä hän *oli* livahtanut ulos talosta serkkunsa Russellin vaatteissa urkiakseen asioita, jotka eivät oikeastaan kuuluneet hänelle. Mitä yksityiskohtiin tuli, hänen tätinsä oli tietenkin väärässä, sillä tarina jonka Bea oli perheelleen kertonut, oli silkkaa seipettä. Ei, hän ei ollut osallistunut Theodore Davies -nimisen lakivirkailijan hautajaisiin, eikä hänellä ollut ollut salaista suhdetta mieheen. Ja ei, tämän isä ei ollut luullut, että hän flirttaili surun murtaman miniän kanssa, eikä ollut hyökännyt hänen kimppuunsa – muistatthän, että hän oli pukeutunut serkkunsa vaatteisiin – kun hän oli esittänyt surunvalittelunsa. Tietenkään ei voinut olettaa, että syvästi sureva herra Davies käyttäytyisi rauhallisesti ja järkevästi joutuessaan todistamaan, miten leveäharteinen, oudon komea vieras nuorimies kohdisti huomionsa hänen lastenlastensa surulliseen, kauniiseen äitiin.

Mikä kohtaaus siitä aiheutuikaan! Ja Beatrice-parka joutui surun murtaman miehen mukiloimaksi ennen kuin tämän vaimo ehti kiskoa miehensä pois.

Se kaikki oli tietenkin silkkaa palturia. Hänellä ei ollut entistä rakastettua, joka olisi toiminut vaatimattomana lakivirkailijana tuomioistuimessa. Kaksikymmentäkuusivuotiaalla Bealla ei ollut koskaan ollut ainoatakaan rakastettua. Hän oli tavallisen näköinen nainen, jolla oli ruskeat silmät, ohuet huulet, kalpea iho ja rykelmä pisamia nenällään ja poskillaan. Hänellä ei ollut suuria myötäjäisiä, hänen keskustelutaitonsa olivat rajalliset ja hänen sosiaalinen menestyksensä olematonta. Se vähäinen itseluottamus, jota hän oli joskus tuntenut – vaatimaton ja perustu luuloon, että hänen pisamissaan oli jonkinlaista herttaista viehätysvoimaa – oli murentunut lähes välittömästi, kun ilkeä neiti Brougham oli todennut pilkallisen pahantahtoisesti Bean olevan tylsä. Ennen lordi ja lady Skeffingtonin Englannin järvi-seudulla järjestämiä juhlia, joihin hänen perheensä oli syksyllä osallistunut, Bea ei ollut koko seurapiiriuransa aikana puhunut julkisesti edes kolmea yhtenäistä lausetta.

Ja sitten hän löysi sattumalta Thomas Otley'n, Intiassa omaisuuden tehneen maustekauppiaan, murjotun ruumiin ja kaikki muuttui. Pian hän huomasi sotkeutuneensa miehen kuolemaan liittyvään mysteeriin, sillä kukaan muu kartanossa ei vaikuttanut olevan tippaakaan kiinnostunut saamaan selville, kuka oli murskannut maustekauppiaan kallon kynttilänjalalla. Tapauksen tutkiminen lankesi Beatricelle, ja hän hoiti sen yllättävän taidokkaasti ja menestyksekkäästi.

Etsiessään totuutta miehen kuolemasta Bea oli keksinyt pienen sepitteen herra Theodore Daviesista, lakivirkailijasta. Hän oli epäillyt, että yksi Lakeview Hallin nuoremmista naisvieraista

oli ajautunut kiellettyyn suhteeseen epäsovivan miehen kanssa, joten hän oli keksinyt itselleen kielletyn suhteen epäsovivan miehen kanssa. Sen avulla hänen oli tarkoitus osoittaa myötätuntoa ja saada selville luottamuksellisia tietoja.

Sen sijaan siitä oli seurannut niin monimutkainen ja järjetön tilanne, josta hän yhä, viisi kuukautta myöhemmin, yritti päästä kuiville.

Ongelma oli hänen tätinsä, joka oli saanut päähänsä, että hänen sukulaistytönsä tulevaisuuden salaisuus saattoi piillä hänen menneisyydessään. Täti oli päättänyt tavata tämän merkittävän, nuoren virkailijan saadakseen selville kaikki ne piirteet ja ominaisuudet, joita hänen sukulaistytönsä kosijassa piti puoleensavetävänä. Sitten hän etsisi toisen miehen, jolla oli vastaavat ominaisuudet. Se vaikutti totisesti paremmalta ratkaisulta kuin nykyinen tapa yrittää saada ressurssi naimisiin jonkun kolmannen pojan tai maaseutupitäjän papin kanssa, mikä ei ollut tuottanut tulosta kuuden kuluneen seurapiirisesongin aikana. Veran silmissä Bean käsittämättömän röyhkeä käytös Englannin järvisseudulla toimi lisäkannustimena. Viittasihan se siihen, että tämän sijoittaminen hieman sivistyneen yhteiskunnan rajojen ulkopuolelle olisi paras tapa hillitä tytön äkillistä, epäsovinnasta käytöstä.

Jos he vain saisivat selville, missä herra Davies oli!

Bea ei tietenkään voinut antaa perheensä käyttää kuukausia aaveen etsimiseen. Koska hän ei myöskään voinut tunnustaa keksineensä koko tyypin, hän järjesti herra Daviesille traagisen, ennenaikaisen kuoleman. Hän laati kuolinilmoituksen ja jätti sen sanomalehden toimitukseen painettavaksi seuraavan päivän lehteen. Sen olisi pitänyt tehdä aiheesta loppu, ja niin olisi käynytkin, ellei Fazeleyn jaarli olisi päättänyt kupsahtaa hänen jalkoihinsa *London Daily Gazetten* ovensuussa.

Bea tiesi syytöksensä olevan epäreilu, sillä miestä oli puukotettu selkään neljäntoista tuuman mittaisella veitsellä, joten tämä ei mitenkään olisi pystynyt päättämään kenen jalkoihin tuupertui. Epäonnekseen Bea oli vain sattunut olemaan lähimpänä sillä hetkellä, kun miehen jalat eivät enää kyenneet kannattelemaan hänen kehoaan ja hänen sydämensä pysähtyi.

Äkkiä hän oli jälleen keskellä suurta mysteeriä.

Bea oli saanut molemmat silmänsä mustiksi jahdatessaan hänen korkeutensa tappajaa, mutta hän ei voinut kertoa sitä perheelleen. He olisivat olleet kauhuissaan saadessaan selville, että hän piti itseään tutkijana ja että hän oli sekaantunut asioihin, joilla ei ollut mitään tekemistä hänen kanssaan. Kuinka harkitsematonta! Kuinka huonotapaista! Kuinka hirvittävän itsevarmaa! He olivat jo valmiiksi vakuuttuneita siitä, että herra Otley'n verisen ruumiin näkeminen oli vahingoittanut hänen mielenterveyttään. Ja luonnollisesti he kuvittelivat, että Bea suri syvästi herra Daviesia, koska he olivat täysin varmoja, että hän oli murtunut menetettyään ainoan mahdollisuutensa onneen. Huolimatta siitä, että hänen kuvitteellinen entinen miesystävänsä eli vaimon ja kahden lapsensa kanssa Cheapsidella, Bean perhe uskoi vakaasti, että hän oli elätellyt toiveita yhteisestä tulevaisuudesta miehen kanssa.

Oli nöyryyttävää saada selville, kuinka uskomattoman epätoivoisena he häntä pitivät.

Bea ei kuitenkaan tehnyt elettäkään korjatakseen heidän käsitystään, sillä mitä vähemmän hänen sukulaisensa tiesivät hänen puuhistaan, sitä todennäköisemmin hän menestyi niissä. Jos Vera-tädillä olisi ollut pienintäkään aavistusta siitä, että Bea oli kuluttanut viikon haastattelemalla ihmisiä, jotka olivat omistaneet Fazeleyn jaarlin puukotukseen käytetyn jadeveitsen, täti olisi passittanut hänet Bedlamin mielisairaalaan. Jos tämä olisi

saanut selville, että myös Kesgraven herttua oli ollut mukana hankkeessa, tädin silmät olisivat epäilemättä pudonneet silkasta järkytyksestä ja kierineet alas pääportaita.

Tämä oli ymmärrettävää, sillä Bean itsensäkin oli vaikea sulattaa sitä, että arvostettu aatelinen jolta ei puuttunut mitään – ei vaurautta, ulkonäköä, statusta tai arvovaltaa – vaikutti nauttivan siitä, että sai auttaa häntä paljastamaan murhaajia. Miehen ei olisi tarvinnut tehdä sitä yhteistyössä Bean kanssa, sillä hän oli vapaa ja kyvykäs seuraamaan yksin jokaista paljastunutta tiedonmurua. Silti mies oli etsinyt hänet käsiinsä, pitänyt hänet ajan tasalla ja pyytänyt häntä tanssimaan kanssaan, vaikka sille, että tämä oli johdattanut hänet valssiin Lelandin tanssiaisissa, ei ollut mitään ilmeistä syytä, joka olisi liittynyt lordi Fazeleyn tappajan selvittämiseen.

Sellainen olisi saattanut nousta typerälle tytölle päähän.

Onneksi Bea ei ollut typerä.

Hän oli ehkä kyllin varomaton rakastuakseen mieheen, mutta liian fiksu kuvitellakseen hetkeäkään, että tämä voisi koskaan tuntea samoin.

Hän oli vakuuttunut, että tämän totuuden ymmärtäminen koituisi hänen pelastukseksi, sillä se takasi, ettei hän koskaan tekisi mitään niin sääliäntä kuin riutuisi ikävästä saavuttamattomasta herttuaa kohtaan. Ei, hän pysyisi päätöksessään ja heittäytyisi uuden, koukuttavan pakkomielteen syövereihin. Hän tarvitsi jotain tekemistä viemään ajatukset kertahetimitä pois Kesgraven kristallinsinisistä silmistä, kulmikkaasta leuasta, vaaleista kiharoista ja nenäkkästä huumorintajusta ...

Murhan!

Kyllä, murha oli juuri se, mitä hän tarvitsi pitääkseen ajatuksensa poissa herttuan lukuisista puoleensavetävistä ominaisuuksista.

sista. Heti kun hän vapautuisi vankeudestaan, hän alkaisi etsiä sitä ankarasti. Hän oli pohtinut asiaa huolellisesti niiden kolmen viikon aikana, jotka oli ollut loukussa talossa ja tajunnut, että se oli ainoa keino päästä toivottomasta ihastuksesta. Tappajan etsimiseen keskittyminen oli todella jännittävää ja seuratessaan johtolankoja hän ei pystyisi ajattelemaan mitään muuta.

Se oli täydellinen ratkaisu.

Se, että hän oli luvannut Kesgravelle lopettavansa tielleen osuvien hirvittävien kuolemien tutkimisen, oli tässä tilanteessa epäolennaista, sillä hän aikoi etsiä tapauksen itse. Noiden kahden välinen ero saattoi vaikuttaa mitättömältä semanttiselta pikku-seikalta, mutta se riitti puhdistamaan hänen omatuntonsa. Hän saisi itselleen muuta ajateltavaa, mutta ei rikkoisi antamaansa lupasta.

Kaikki oli hyvin.

Kunhan herttua vain lakkaisi vierailemasta hänen tätinsä luona pysyäkseen ajan tasalla hänen paranemisensa edistymisestä.

Hänen sydämensä hypähti joka kerta, kun hänen serkkunsa Flora ilmoitti, että herttua oli alakerrassa tiedustelemassa hänen vointiaan. Bea tiesi, että miehen huoli oli aito, sillä he olivat olleet yhdessä hyökkäyksen sattuessa ja herttua oli nähnyt mitä hänen kasvoilleen oli tapahtunut. Herttuasta oli ollut hyvin järkyttävää nähdä nainen niin törkeästi hakattuna, Bea ajatteli. Sen kummasta tilanteesta ei ollut kyse. Mielenkiinto, jota Kesgrave tunsi hänen hyvinvointiaan kohtaan, ei ollut henkilökohtaista. Bea uskoi vakaasti, että mies olisi ollut aivan yhtä järkyttynyt kenen tahansa samalla lailla murjotun olennon puolesta – tallirenkinsä, juoksupoikansa, hevosensa. Ainoastaan se, että hänen tätinsä niin päättäväisesti pidätteli häntä mahdollisimman pitkään kotona, oli saanut Kesgraven huolestumaan, että Bean

vointi oli huonompi kuin mitä vammoista oli saattanut päätellä. Jos mies olisi tiennyt, että Vera-täti ainoastaan käytti odottamattonta käännettä omaksi edukseen, tämä olisi lakannut tekemästä tarkistuskäyntejä joka kolmas tai neljäs päivä.

Bea epäili Vera-tädin olevan varsin hyvin selvillä siitä, että Kesgraven vierailut loppuisivat heti, kun hänen sukulaistyttönsä olisi kyllin terve palatakseen muiden pariin, mikä antoi tälle yhden syyn lisää jatkaa hänen toipumisensa pitkittämistä. Se, että yksi Lontoon halutuimmista poikamiehistä vieraili hänen talosaan säännöllisesti, oli jo nostanut tädin kurssia merkittävästi. Hyde-Claret, jotka olivat yhtä kaukana häikäisevistä seurapiiri-perhosista kuin hiiret tiikereistä, olivat asettuneet turvallisesti parempien piirien laitamille, jossa he olivat rauhallisen täsmällisessä vuorovaikutuksessa kaltaistensa kanssa. Herttuan huomio oli kuitenkin sysännyt Veran keskipisteeksi, ja emännät, jotka olivat aikaisemmin vain nyökäyttäneet päätään summittaisesti hänen suuntaansa ottivat hänet nykyisin mukaan keskusteluun. Hän väitti sietävänsä kohtelua vain siksi, että se paransi hänen kaksikymmentävuotiaan Flora-tyttärensä avioliittomahdollisuuksia, mutta kaikille oli ilmeistä, että hän rakasti huomiota. Se oli saanut hänet jopa niin hyvälle tuulelle, että hän antoi viimein periksi ja suostui siihen, että hänen poikansa ottaisi nyrkkeily-tunteja. Se oli hätkähdyttävä täyskäännös, sillä aikaisemmin Vera oli ollut raivoissaan pojalleen, koska tämä oli paljastanut, että oli saattanut vahingossa ottaa Bean vammat puheeksi Kesgraven kanssa, jolta haki uutterasti huomiota ja hyväksyntää. (Russell ei osannut sanoa, miten keskustelu oli päätynyt koskemaan Beaa, minkä Bea ajatteli olevan melko varmasti herttuan ansiota.)

Kesgrave ei ollut ainoa seurapiirien jäsen, joka oli kiinnostunut Bean hyvinvoinnista. Hänen tätinsä oli yhtälaiilla kiihtynyt toi-

sestakin vieraasta: ylitsevuotavasta Abercrombien kreivittärestä. Käsittämätöntä kyllä, kaunis leski, joka oli tunnettu sekä älystään, uskaliaisuudestaan että lukuisista rakkaussuhteistaan, oli päättänyt tehdä Beasta itselleen kuluvan seurapiirisesongin projektin. Leski oli päättänyt onnistua mahdottomassa – hän aikoi tehdä vaatimatoman näköisestä vanhastapiiasta muodikkaan – ja kieltäytyi vetäytymästä hankkeesta, vaikka Vera kuinka yritti suostutella hänet mentoroimaan jotakuta toista nuorta naista. Tädin ponnistelu oli ymmärrettävää, olihan lesken tavoite saada ihmisten huomio kiinnittymään hänen kummalliseen, arvaamattomaan sukulaistyttöönsä täysin päinvastainen kuin hänen omansa. Ensiksi täti oli ehdottanut Bean tilalle omaa ihastuttavaa jälkikasvuaan, mutta huomattessaan että hänen korkeutensa haaveili suuremmasta haasteesta, hän oli vaihtanut ehdokkaansa rouva Marltonin tyttäreeseen, joka oli kaunis nuori nainen, jonka suosiota nakersi ontuminen.

Ei, lady Abercrombie halusi itsepäisesti keskittyä Beatriceen. Hän lähetti Vera Hyde-Clarelle säännöllisesti viestejä kysellen, milloin voisi tavata suojattinsa keskustellakseen sesonkia koskevista suunnitelmistaan. Viestit, jotka olivat samanaikaisesti sekä työkeitä että sydämellisiä saivat Vera-tädin pyörryksiin, sillä hän oli ollut varma, että nainen menettäisi mielenkiintonsa hänen sukulaistyttöönsä muutamassa päivässä. Olihan leski tunnettu siitä, että pyrähтели herkeämättä kohteesta toiseen kuin perhonen. Ja nyt, yhtäkkiä, kun kyseessä oli Beatrice, naisen muisti olikin pitkä kuin elefantin.

Se oli hirvittävän epäreilua.

Tätinsä tavoin myös Bea oli odottanut, että kreivittären mielenkiinto häntä kohtaan hiipuisi nopeasti. Hän ei voinut ymmärtää, miksi leski piti yhä kiinni suunnitelmastaan. Oli ilmeistä, että kuudettakymmenettä ikävuottaan lähenevä nainen tunsi mieltä-

mystä omintakeisuuteen, olihan hänellä lemmikkinään afrikkalainen leijonanpentu ja hän oli sisustanut itämaistyyllisen salonkinsa niin pröystäilevästi, että se kilpaili Brightonin kuninkaallisen paviljongin kanssa. Mutta vanhatpiiat eivät olleet harvinaisia lintusia, joiden näkeminen oli kiinni tuurista. He olivat Lontoon tanssiaissoleissa yhtä yleisiä kuin kura, ja jos lady Abercrombie oli kerran niin lujasti päättänyt viedä yhden sellaisen muodin huipulle, hän löytäisi kyllä helposti jonkun, jota ei ollut eristetty ulkomaailmasta likimain kuukaudeksi.

Ilmeisesti hänen korkeudellaan oli jokin muu syy olla kiinnostunut Beasta. Ensin Bea oletti sen johtuvan siitä, että hän oli saanut selville totuuden lesken suhteesta tämän pojan ystävänsä. Lady Abercrombie oli heittäytynyt joululoman aikana lyhyeen romanssiin lordi Duncanin kanssa ja toivoi voivansa pitää suhteen salassa ehdottamalla sopimusta, joka hyödyttäisi heitä molempia: lupaus suosion noususta vaihdettuna vaitiololupaukseen. Bea oli epäillyt tuolloin lesken murhanneen lordi Fazeleyn, sillä tällä oli ollut sekä syy toivoa miehen kuolemaa (jaarli oli yrittänyt kiristää häntä) että mahdollisuus toteuttaa toiveensa (leski oli omistanut jadetikarin, jolla mies oli tapettu).

Mutta Bea ei ollut ollut kiinnostunut vaihtokaupoista ja hän oli kieltäytynyt sukkelaasti kreivittären tarjouksesta ja olettanut heidän yhteistyönsä päättyvän siihen. Nainen ei kuitenkaan ollut lopettanut.

Se oli mysteeri.

Oliko mysteeri tarpeeksi suuri pitämään hänen ajatuksensa poissa Kesgraven herttuasta? Bea pohdiskeli asiaa kiivetessään portaita ylös huoneeseensa.

Hänen mieleensä pulpahti välittömästi mielikuva miehen sinisistä silmistä tämän nauraessa jollekin Bean tekemälle huomiolle.

Se ei todellakaan ollut.

Hän tarvitsi jotakin kammottavaa, hämmentävää ja kertakaik-
kisen käsittämätöntä.

Hän pohti, kuten monesti kuluneiden viikkojen aikana, kuinka hän löytäisi jotakin sellaista. Hän ei tiennyt, mikä olisi paras keino löytää murhan uhri, joka tarvitsi oikeutta. Sanomalehti vaikutti luonnollisesti loogisimmalta paikalta aloittaa. Bea oli alkanut lukea *London Daily Gazettea* joka aamu heti, kun hänen Horace-
setänsä luopui lehdestä. Hän oli aloittanut innokkaana ja tarmok-
kaasti, mutta muutaman viikon huolellisen ja omistautuneen luke-
misen jälkeen hän oli valmis hylkäämään tavan. Päivästä toiseen
vastassa olivat samat ikävyydyttävät, politiikkaa koskevat selonteot,
teatteriarviot ja merenkulku-uutiset. Sivuilta ei löytynyt ainoata-
kaan väkivaltaista, epäilyttävää tai selittämätöntä kuoleman-
tapausta. Koko sinä aikana, jona hän oli lukenut lehteä, joesta oli
kiskottu vain yksi ainoa ruumis, joka oli kuulunut viskin kyläs-
tämälle, juovuksissa aluksensa keulan yli horjahtaneelle meri-
miehelle, joka oli lyönyt päänsä vedessä kelluvaan lankkuun. Viisi
merimiestoveria oli todistanut tapausta, joten ei ollut olemassa
pienintäkään mahdollisuutta, että mies olisi työnnetty veteen.

Lehdessä oli etsintäkuulutuksia maantierosvoista ja varaste-
tusta omaisuudesta, mutta Beaa ei kiinnostanut etsiä pihistettyjä
kaulakoruja tai kadonneita nuuskarasioita. Hänen tavoitteensa oli-
vat suurempia ja hänen kykynsä ansaitsivat kiperämmän haasteen.

Oli ilmeistä, että hän tarvitsisi uuden, hedelmällisemmän
lähestymistavan, hän ei vain ollut vielä keksinyt, mikä se voisi
olla. Huolimatta hänen uudesta pelottomasta asenteestaan, jonka
turvin hän saattoi avoimesti pilkata pelottavia, sinisilmäisiä hert-
tuoita päin naamaa, hän ei tohtinut lähteä yksin kaupungin köy-
hille alueille tai satamaan. Se olisi ollut paitsi typerää myös vaa-

rallista, ja niin kovasti kuin hän kaipasikin jotakin mihin syventyä, hän ei ollut valmis asettamaan itseään vaaraan sen takia. Hänen kimppuunsa oli hyökätty jo kahdesti, kun hän oli yrittänyt saada oikeuden toteutumaan: ensin tietenkin ne iskut, joista hän oli saanut kaksi mustaa silmää, ja sitten se, kun häntä oli lyöty päähän ja suljettu vajaan. Jälkimmäinen oli tapahtunut hänen tutkiessaan herra Otley'n kuolemaa järviseudulla ja sen seurauksena hän oli joutunut raivaamaan tiensä ulos räjäisestä rakennuksesta lankku kerrallaan. Onneksi ne olivat olleet niin säänsyömiä, että pakeminen oli ollut mahdollista.

Ehkä parempi idea olisi ystäväystyä poliisin kanssa, jolla oli jo rikos tutkittavanaan ja painostaa tältä tietoja tapauksesta. Metodissa oli omat haasteensa, sillä Bea ei ollut aivan varma, kuinka järjestäisi moisen tapaamisen. Poliisit työskentelivät raastuvanoikeudessa Bow Streetillä, joten homma saattaisi olla niinkin yksinkertainen, että hän menisi asioimaan läheiseen publiin, jonne miehet menivät tuopilliselle väsyttävän rikollisten jahtaamisen jälkeen.

Suunnitelma ei ollut täysin mahdoton, sillä hänestä tuli verrattain uskottavan näköinen nuori mies, kun hän sonnustautui serkkunsa Russellin vaatteisiin. Kuten hänen tätinsä usein huomautti, Bealla oli leveät, miehekkäät hartiat ("Ihanteelliset miekkailuun, kultaseni, mikä tekee sinusta naisena entistä epäonnistuneemman"), mikä antoi uhkarohkealle puuhalle lisää uskottavuutta. Bea oli myös harjoitellut madaltamaan ääntään oktaavilla niin, että kuulosti varsin miehekkäältä. Ongelmaksi koitui kuitenkin ajoitus, sillä hän ei voinut livahtaa ulos talosta illalla. Kukaan ei huomannut, jos hän oli poissa iltapäivällä, mutta alkuillasta hänen odotettiin tulevan ulos huoneestaan ja liittyvän perheen seuraan päivälliselle.

Mutta jos hänen onnistuisi jollakin tavalla järjestää asia –

”Tule nyt”, Flora sanoi. Hänen äänensä oli hätäinen, kun hän astui koputtamatta Bean huoneeseen. ”Tule nyt heti, ennen kuin hän huomaa.”

Bea käännähti kannoillaan ja katsoi hämmentyneenä serkkunsa, jonka pähkinänruskeat silmät kimaltelivat jännityksestä ja ilkkurisuudesta. ”Tule minne?”

”Salonkiin”, Flora selitti pujottaessaan käsivartensa Bean käsi-varteen ja veti hänet ulos huoneesta. ”Sinulle on vieras, mutta mama ei tiedä sitä vielä, ja jos tulet alas ennen häntä, hän ei mahda asialle mitään. Ajattele nyt, Bea, seuraa! Kaikkien näiden viikkojen jälkeen. Sinun täytyy olla tulossa hulluksi, kun sinulla ei ole ketään kelle uskoutua, paitsi perhe. Minä ainakin olisin.”

Bea hymyili serkkunsa liioittelulle. Se, että hänellä oli mahdollisuus lukea kirja toisensa jälkeen ilman sosiaalisten velvollisuuksien aiheuttamia rasittavia keskeytyksiä, ei varsinaisesti horjuttanut hänen mielenterveyttään. Itse asiassa hänen mielikuvassaan onnellisimmasta mahdollisesta elämästä hän istui yksin kodikkaassa huoneessa, joka oli täynnä kirjahyllyjä, mukavia tuoleja ja lautasittain lämpimiä skonsseja.

Silti hänen oli myönnettävä, että hänen serkkunsa sanoissa oli perää. Jokaisen kuluneen viikon myötä hän oli tuntenut kasvavaa levottomuutta omasta tilanteestaan. Hän tunsi raajoissaan kutinaa, jota saattoi kuvailla vain levottomuudeksi. Hänen päivittäisestä elämästään oli puuttunut jotakin, ja kun hän pohti asiaa nyt, hän ymmärsi sen jonkin olevan toisten seura.

Oivalluksesta ällistynyt Bea aikoi heti kieltää asian, sillä jos maailmassa oli jotakin, mitä Beatrice Hyde-Clare ei todellakaan kaivannut, se oli seura. Hän oli kömpelö olento. Lamaannuttavan tietoinen itsestään, taipuvainen änkyttämään ja takeltele-

maan jopa vastatessaan sellaisiin yksinkertaisiin kysymyksiin, joissa tiedusteltiin hänen terveystään. Silloinkin kun hän tiesi täsmälleen mitä aikoi sanoa ja sanat olivat oikeassa järjestyksessä hänen päässään, hän ei saanut niitä ulos takeltelemata kömpelösti.

Hän oli ollut pettymys itselleen ja perheelleen siitä hetkestä alkaen, kun oli astunut Lontoon seurapiirien näyttämölle kuusi sesonkia aiemmin.

Mutta enää se ei ollut koko totuus. Lakeview Hallin tapahtumien jälkeen hänen luonteessaan oli tapahtunut radikaali muutos ja hän oli huomannut, ettei ollut enää yhtä peloissaan itseään ylhäisempien läsnäolosta. Seisoessaan kello kahdelta yöllä Kesgravea vastapäätä Skeffingtonien autiossa kirjastossa, herra Otley'n runneltu ruumis välissään, jokin hänessä oli muuttunut peruuttamattomasti. Sillä hetkellä, kun hän oli uskonut miehen olevan murhaaja, joka oli päättänyt päästää hänet, rikoksensa todistajan, päiviltä, hänelle oli selvinnyt, mitä puhdas kauhu oli. Se pelko, jota hän oli kokenut salongeissa ja tanssiaissaleissa tuntui siihen verrattuna vähäpätöiseltä. Eikä hän varmasti ollut niin säikky, että olisi pelännyt vähäpätöisyyttä?

Oli huolestuttavaa tajuta kahdenkymmenenkuuden vuoden iässä, että kaipasi muiden seuraa. Bea oli pyrkinyt koko elämänsä ajan eristäytymään. Hän oli aina keskittynyt siihen, että jokaisesta sosiaalisesta tilanteesta selviäminen tarkoitti, että sai vetäytyä hiljaiseen huoneeseen lukemaan. Kukaan ei ollut milloinkaan yrittänyt tukea suhteita, joita hän oli solminut toisiin ihmisiin. Kukaan ei ollut koskaan koittanut oikeasti löytää miestä, jonka kanssa hänestä olisi ollut hauska keskustella.

Voi, hän ajatteli huvittuneen kyynisesti, tässä oli sittenkin kyse Kesgraven herttuasta.